DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

2. oktober 2003 *

I sag C-182/99 P,

Salzgitter AG, tidligere Preussag Stahl AG, Salzgitter (Tyskland), ved Rechtsanwälte H. Satzky og C. Frick, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 11. marts 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-148/94, Preussag mod Kommissionen (Sml. II, s. 613), hvori der er nedlagt påstand om delvis ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Currall og W. Wils, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwalt H.-J. Freund, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: tysk.

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og S. von Bahr,

generaladvokat: C. Stix-Hackl
justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 31. januar 2002,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 26. september 2002,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. maj 1999 har Salzgitter AG, tidligere Preussag AG, i medfør af artikel 49 i EKSF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt den 11. marts 1999 af Retten i Første Instans i sag T-148/94, Preussag mod Kommissionen (Sml. II, s. 613, herefter

»den appellerede dom«), hvorved Retten delvis frifandt Kommissionen for Preussags påstand om annullation af Kommissionens beslutning 94/215/EKSF af 16. februar 1994 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende aftaler og forskellige former for samordnet praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker (EFT L 116, s. 1, herefter »den anfægtede beslutning«). Ved denne beslutning havde Kommissionen pålagt sagsøgeren en bøde i henhold til den nævnte artikel 65.

De faktiske omstændigheder og den anfægtede beslutning

2 Det fremgår af den appellerede dom, at den europæiske jern- og stålindustri fra 1974 gennemgik en krise, der var karakteriseret ved et fald i efterspørgslen, som skabte problemer i form af overudbud og overkapacitet såvel som lave priser.

3 Efter at have forsøgt at styre krisen ved frivilligt at lade virksomhederne påtage sig forpligtelser med hensyn til de mængder stål, der skulle udbydes på markedet, samt minimumspriser (»Simonet-planen«), eller ved fastsættelse af orienteringspriser og minimumspriser (»Davignon-planen«, »Eurofer I-aftalen«) fastslog Kommissionen i 1980, at der forelå en åbenbar krise i EKSF-traktatens artikel 58's forstand, og fastsatte bindende produktionskvoter, bl.a. for stålbjælker. Denne fællesskabsordning ophørte den 30. juni 1988.

4 I god tid før denne dato havde Kommissionen meddelt, at kvoteordningen ville blive afviklet i en række meddelelser og beslutninger, hvori den mindede om, at denne ordnings ophør betød, at der på ny ville være et marked med fri konkurrence mellem virksomhederne. Branchen var dog stadig præget af overskudsproduktion, som efter eksperternes opfattelse burde nedskæres omfattende og hurtigt for at gøre det muligt for virksomhederne at klare sig i konkurrencen på verdensmarkedet.

5 Ved kvoteordningens ophør indførte Kommissionen en overvågningsordning, i medfør af hvilken der blev indsamlet statistikker vedrørende produktion og leverancer, foretaget en overvågning af udviklingen på markederne samt gennemført en regelmæssig konsultation af virksomhederne vedrørende situationen og tendenserne på markedet. Branchens virksomheder, hvoraf nogle var medlemmer af brancheorganisationen Eurofer, havde således regelmæssige kontakter med Kommissionens GD III (Generaldirektoratet for »Det Indre Marked og Industri«) som led i konsultationsmøderne. Overvågningsordningen udløb den 30. juni 1990 og blev erstattet med et informationssystem på individuel og frivillig basis.

6 I begyndelsen af 1991 gennemførte Kommissionen en række kontrolundersøgelser i et vist antal jern- og stålvirksomheder og i virksomhedssammenslutninger i branchen. De blev tilsendt en meddelelse af klagepunkter den 6. maj 1992. Der blev afholdt høringer i begyndelsen af 1993.

7 Den 16. februar 1994 vedtog Kommissionen den anfægtede beslutning, hvori den fastslog, at 17 europæiske jern- og stålvirksomheder og en af deres faglige organisationer i strid med EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, havde deltaget i en række aftaler, vedtagelser og former for samordnet praksis vedrørende fastsættelse af priser, opdeling af markeder og udveksling af fortrolige oplysninger om Fællesskabets marked for stålbjælker. Ved beslutningen pålagde den 14 virksomheder bøder for overtrædelser begået mellem den 1. juli 1988 og den 31. december 1990.

Sagen for Retten og den appellerede dom

8 Den 11. april 1994 anlagde appellanten sag ved Retten, bl.a. med påstand om annullation af den anfægtede beslutning.

9 Ved den appellerede dom gav Retten appellanten delvis medhold og nedsatte den bøde, virksomheden var blevet pålagt.

Parternes påstande

10 Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den frifandt Kommissionen for appellantens påstand om annullation af den anfægtede beslutning.

— Beslutningens artikel 1, 3 og 4 annulleres, for så vidt som de er blevet opretholdt ved den appellerede dom.

— Kommissionen tilpligtes at betale de omkostninger, der er afholdt i første instans og i appelsagen.

Subsidiært påstås:

— Bøden, der blev pålagt appellanten ved den anfægtede beslutnings artikel 4, og som i konklusionen til den anfægtede dom blev fastsat til 8 600 000 EUR, nedsættes.

Mere subsidiært påstås:

— Sagen hjemvises til Retten.

11 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appelanbringenderne

12 Appellanten har fremført syv anbringender til støtte for appellen:

1) tilsidesættelse af bestemmelserne i EKSF-statutten for Domstolen og i Rettens procesreglement for så vidt angår sammensætningen af den afdeling, der afsagde dommen, under den afsluttende fase i rådslagningen og ved underskrivelsen af den appellerede dom

2) tilsidesættelse af bestemmelserne i EKSF-statutten for Domstolen og i Rettens procesreglement på grund af afslaget på at foranstalte en bevisoptagelse

3) retlig fejlagtig konstatering vedrørende vedtagelsen og indholdet af den anfægtede beslutning

4) tilsidesættelse af appellantens ret til kontradiktion

5) tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 15 for så vidt angår begrundelsen for beregningen af bøderne i den anfægtede beslutning

6) tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 65 som følge af en urigtig fortolkning af begrebet normal konkurrence

7) tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 65 hvad angår bedømmelsen af informationsudvekslingen.

13 De præmisser i den appellerede dom, der kritiseres i forbindelse med det enkelte anbringende, vil blive angivet i forbindelse med behandlingen af det pågældende anbringende.

Appellen

Det første anbringende

14 Med det første anbringende gøres det gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 46 i EKSF-statutten for Domstolen, sammenholdt med artikel 31 i denne statut, såvel som af artikel 32, stk. 1 og 3, artikel 33, stk. 3 og 5, og artikel 82, stk. 2, i Rettens procesreglement, fordi visse medlemmer af den afdeling ved Retten, der var blevet udpeget til at træffe afgørelse i den pågældende sag, ikke deltog i den endelige fase af rådslagningen og ikke underskrev den appellerede dom.

15 Artikel 31 i EKSF-statutten for Domstolen har følgende ordlyd:

»Dommene underskrives af præsidenten, den refererende dommer og justitssekretæren. De afsiges i et offentligt retsmøde.«

16 Artikel 46, stk. 1 og 2, i samme statut bestemmer:

»Afsnit III i denne statut, bortset fra artikel 41 og 42, finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten.

I nødvendigt omfang præciseres og udfyldes disse regler i det i traktatens artikel 32d, stk. 4, nævnte procesreglement.«

17 Artikel 32, stk. 1 og 3, i Rettens procesreglement har følgende indhold:

»1. Er der på grund af forfald et lige antal dommere til stede, deltager den dommer, der i henhold til artikel 6 har den laveste anciennitet, ikke i rådslagningen og afstemningen, medmindre han er den refererende dommer. Er dette tilfældet, deltager den dommer, der er placeret umiddelbart over ham i rangfølgen, ikke i rådslagningen og afstemningen.

[...]

[...]

3. Er det antal på tre dommere, der skal deltage, for at en afdeling er beslutningsdygtig, ikke til rådighed, underretter afdelingsformanden præsidenten herom, og denne udpeger en anden dommer, for at afdelingen kan blive beslutningsdygtig.«

18 Procesreglementets artikel 33, stk. 1-5, bestemmer:

»1. Rettens rådslagninger og afstemninger er ikke offentlige.

2. I rådslagningen og afstemningen deltager kun de dommere, der har været til stede under den mundtlige forhandling.

3. Enhver dommer, der deltager i rådslagningen og afstemningen, udtaler sin mening og begrunder den.

[...]

5. Det resultat, der efter den afsluttende drøftelse vedtages af et flertal af dommere, er udtryk for Rettens afgørelse. Stemmerne afgives i omvendt rækkefølge af den i artikel 6 fastsatte rangfølge.«

19 Procesreglementets artikel 82, stk. 2, lyder:

»Originaleksemplaret af dommen underskrives af retsformanden, de dommere, der har deltaget i rådslagningen og afstemningen, og justitssekretæren, hvorefter det forsegles og opbevares i Justitskontoret; en bekræftet genpart af dommen forkyndes for hver af parterne.«

20 Ifølge appellanten foreligger der i forbindelse med den appellerede dom en tilsidesættelse af EKSF-statutten for Domstolen og af Rettens procesreglement, fordi afdelingsformanden, A. Kalogeropoulos, og dommer C.P. Briët, der begge havde deltaget i den mundtlige forhandling og i den første fase af rådslagningen, ikke underskrev den appellerede dom.

21 Om dette punkt indeholder dommens præmis 69 følgende:

»Den mundtlige forhandling blev afsluttet efter retsmødet den 27. marts 1998. To medlemmer af afdelingen kunne ikke deltage i rådslagningen efter udløbet af deres

embedsperiode den 17. september 1998, og Rettens rådslagninger blev fortsat med de tre dommere, som har underskrevet nærværende dom, i overensstemmelse med procesreglementets artikel 32.«

22 Appellanten gør gældende, at udløbet af embedsperioden for Kalogeropoulos og Briët i betragtning af sagens omfang hverken udgjorde et tilfælde af fravær eller et tilfælde af forfald, der berettigede, at de ikke underskrev den appellerede dom. Appellanten bemærker, at der i modsat fald kunne udøves indflydelse på sammensætningen af en afdeling ved fastsættelsen af tidspunkterne for rådslagningerne.

23 Appellanten har endvidere mindet om retten til behandling ved en lovmæssig domstol, som er en del af retsstatsprincippet og finder anvendelse på sammensætningen af Rettens afdelinger.

24 Kommissionen henviser til artikel 33, stk. 5, i Rettens procesreglement, hvoraf det fremgår, at de dommere, der har deltaget i rådslagningen i procesreglementets artikel 82, stk. 2's forstand, er dommere, som har deltaget i den endelige drøftelse og i afstemningen. Den omstændighed, at dommere har deltaget i den første fase af rådslagningen, er derfor ikke afgørende i den forbindelse.

25 Ifølge Kommissionen er kritikken af, at der i den appellerede doms præmis 69 henvises til artikel 32 i Rettens procesreglement, ubegrundet. Det er ikke altid muligt straks fra begyndelsen at fastlægge, om den endelige drøftelse og afstemningen vedrørende de forskellige spørgsmål, der skal afgøres, vil finde sted før eller efter udløbet af embedsperioden for en afdelings medlemmer.

26 Med hensyn til princippet om retten til behandling for en lovmæssig dommer gør Kommissionen gældende, at det ikke er blevet tilsidesat, da de dommere, der til sidst skulle træffe afgørelsen i sagen, var blevet angivet på forhånd på den klareste og mest præcise måde ved sammensætningen af afdelingen. Den omstændighed, at rådslagningerne endnu ikke var afsluttet på det tidspunkt, da to dommeres embedsperiode udløb i september 1998, anfægter ikke denne konklusion.

27 Appellanten bestrider Kommissionens henvisning til artikel 33, stk. 5, i Rettens procesreglement, der kun omhandler rådslagningens endelige fase. Procesreglementets artikel 82, stk. 2, omfatter derimod hele rådslagningen og bestemmer, at en dommer, der har deltaget heri, skal underskrive dommen.

Domstolens bemærkninger

28 Det skal bemærkes, at i medfør af procesreglementets artikel 10, stk. 1, opretter Retten af sin midte afdelinger bestående af tre eller fem dommere, og den træffer bestemmelse om dommernes fordeling mellem afdelingerne. Det præciseres i procesreglementets artikel 10, stk. 2, at afdelingernes sammensætning offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

29 I henhold til procesreglementets artikel 12 fastsætter Retten retningslinjerne for sagernes fordeling mellem afdelingerne. Som følge af en ændring af procesreglementet, der blev foretaget den 15. september 1994 (EFT L 249, s. 17), fremgår det af den nævnte bestemmelse, at afgørelsen herom offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

30 Da sag T-148/94 blev anlagt, blev sagen i overensstemmelse med de retningslinjer, Retten havde fastlagt den 1. juli 1993, tildelt Tredje Udvidede Afdeling, således som denne var sammensat på dette tidspunkt (jf. meddelelse af 30.7.1993, EFT C 206, s. 7).

31 Som følge af den delvise udskiftning — efter treårsperioder — af Rettens dommere i 1995 og den ændrede sammensætning af afdelingerne, der som følge heraf blev besluttet af Retten på mødet i plenum den 19. september 1995 (jf. meddelelse af 19.10.1995, EFT C 274, s. 11), blev sagen omfordelt til Rettens Anden Udvidede Afdeling med virkning fra den 1. oktober 1995. Der blev givet parterne meddelelse herom ved skrivelse af 10. oktober 1995 fra Rettens justitssekretær.

32 Sagen verserede derefter ved denne afdeling, således som denne var sammensat i medfør af Rettens afgørelser (jf. meddelelserne af 5.10.1996, EFT C 294, s. 10, af 12.7.1997, EFT C 212, s. 25, og af 6.9.1997, EFT C 271, s. 14), indtil den mundtlige forhandling blev indledt. Det er dommerne i denne afdeling, således som denne som resultat af den seneste af de nævnte afgørelser var sammensat på tidspunktet for indledningen af den mundtlige procedure, som faktisk havde sæde i afdelingen.

33 Ifølge artikel 18, stk. 2, i EKSF-statutten for Domstolen, der i medfør af statuttens artikel 44 finder anvendelse på Retten, kan Rettens afgørelser kun gyldigt træffes af et ulige antal dommere, og afgørelser truffet af afdelinger, der beklædes af tre eller fem dommere, er kun gyldige, hvis de træffes af tre dommere. Artikel 32 i Rettens procesreglement fastlægger de nærmere regler for gennemførelsen af disse bestemmelser.

34 I modsætning til hvad appellanten gør gældende, kan en sags omfang ikke begrunde, at de i den foregående præmis omtalte bestemmelser ikke bringes i anvendelse, såfremt to af de dommere, der i begyndelsen udgjorde afdelingen, efter at rådslagningen i sagen er påbegyndt, endeligt forhindres i at udøve deres funktion på grund af udløb af deres embedsperiode.

35 Det må i den forbindelse understreges, at ifølge artikel 33, stk. 5, i Rettens procesreglement, er det relevante tidspunkt med henblik på at kontrollere, om procesreglementets bestemmelser om rådslagning er blevet overholdt, det tidspunkt, hvor der efter en afsluttende drøftelse vedtages det resultat, der er udtryk for Rettens afgørelse.

36 I den foreliggende sag traf Rettens Anden Udvidede Afdeling således gyldigt afgørelse i en sammensætning, der var indskrænket til tre medlemmer som følge af, at embedsperioden for to af de fem medlemmer, som afdelingen oprindelig var sammensat af, udløb efter den mundtlige forhandling og den første fase af rådslagningen. Den omstændighed, at der skete en begrænsning af det antal dommere, der deltog i rådslagningen, hvilket skete under overholdelse af artikel 18, stk. 2, i EKSF-statutten for Domstolen, er ikke i strid med artikel 10 i Rettens procesreglement om afdelingernes sammensætning og om offentliggørelse af denne.

37 Det første anbringende er følgelig ugrundet.

Det andet anbringende

38 Med det andet anbringende gøres det gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 24 i EKSF-statutten for Domstolen, sammenholdt med artikel 65 i Rettens procesreglement, idet Retten ikke imødekom appellantens begæring —

som nævnes i den appellerede doms præmis 109 — om til gennemsyn at få fremlagt originalen af referatet af det møde i Kommissionen, hvorunder den anfægtede beslutning blev vedtaget (herefter »mødereferatet« eller »referatet«).

39 Retten nøjedes med urette med at fortolke uddrag af mødereferatet, men disse indeholder selvmodsigelser, og for så vidt angår punkt XXV omtaler mødereferatet hverken et forslag fremsat af et eller flere medlemmer af Kommissionen, hvilket imidlertid kræves efter artikel 6, stk. 1, i Kommissionens forretningsorden, således som denne foreligger ved Kommissionens afgørelse 93/492/Euratom, EKSF, EØF af 17. februar 1993 (EFT L 230, s. 15, herefter »forretningsordenen af 1993«), eller resultatet af afstemningen.

40 Ifølge Kommissionen skal anbringendet afvises, da det alene tilkommer Retten at fastlægge de faktiske omstændigheder og at vurdere den værdi, der skal tillægges de beviser, der fremlægges for den.

Domstolens bemærkninger

41 Det bemærkes, at det i medfør af procesreglementets bestemmelser om bevisoptagelse påhviler Fællesskabets retsinstanser at tage stilling til, om fremlæggelse af et dokument er nødvendig under hensyn til sagens faktiske omstændigheder. For så vidt angår Retten fremgår det af bestemmelserne i procesreglementets artikel 49 og artikel 65, litra b), at anmodning om fremlæggelse af dokumenter er en af de foranstaltninger til bevisoptagelse, Retten kan træffe bestemmelse om når som helst under sagens behandling (dom af 6.4.2000, sag C-286/95 P, Kommissionen mod ICI, Sml. I, s. 2341, præmis 49 og 50).

42 I den appellerede doms præmis 142 undersøgte Retten fotokopien af mødereferatet, som var blevet fremlagt for den, og den fandt, at denne fotokopis overensstemmelse med originalen fremgik tilstrækkeligt af den omstændighed, at den første side af dette dokument var forsynet med stemplet »bekræftet genpart, generalsekretær Carlo Trojan«, og at dette stempel var forsynet med den originale underskrift fra Trojan, som var Kommissionens faste generalsekretær.

43 Der skal mindes om, at Rettens bedømmelse af et dokuments bevisværdi principielt ikke kan prøves af Domstolen under en appelsag. Som det fremgår af artikel 32d, stk. 1, KS og artikel 51 i EF-statutten for Domstolen, er appel nemlig begrænset til retsspørgsmål. Det er derfor alene Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder såvel som til at vurdere beviserne, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet forvansket (jf. i denne retning dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 49 og 66, af 15.10.2002, forenede sager C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P — C-252/99 P og C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 8375, præmis 194, og af 10.12.2002, sag C-312/00 P, Kommissionen mod Camar og Tico, Sml. I, s. 11355, præmis 69).

44 I betragtning af, at Retten rådede over denne kopi af mødereferatet, som den anerkendte som en bekræftet kopi, var den på ingen måde forpligtet til ex officio at anordne en supplerende bevisoptagelse med henblik på at tilvejebringe originalen af referatet, såfremt den fandt, at en sådan foranstaltning ikke var nødvendig for at bringe sandheden for dagen (jf. i denne retning dommen i sagen Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen, præmis 404).

45 For så vidt angår fortolkningen af indholdet af det nævnte referat må det fastslås, at dette er en fortolkning af faktiske omstændigheder, der ikke er undergivet Domstolens prøvelse under en appelsag.

46 Følgelig skal det andet anbringende delvis afvises, delvis forkastes som ugrundet.

Det tredje anbringende

47 Med det tredje anbringende gør appellanten gældende, at Rettens konstateringer med hensyn til, at den anfægtede beslutning blev forskriftsmæssigt vedtaget, og med hensyn til dens indhold ikke er fri for retlige fejl.

48 Den anfægtede beslutning fremgår således ikke selv af det mødereferat, der forelå for Retten. På grundlag af Kommissionens oplysninger, der ikke blev efterprøvet, drog Retten imidlertid i den appellerede doms præmis 139 den konklusion, at indholdet af den nævnte beslutning fremgik af et dokument, der blev opbevaret fysisk tæt sammen med mødereferatet. Dette udgør ikke et tilstrækkeligt grundlag for at anvende den »gyldighedsformodning, der knytter sig til Fællesskabets retsakter«, som Retten henviser til, for i mangel af et forskriftsmæssigt bevis for mødereferatet er indholdet af fællesskabsretsakten usikkert. Det fremgår heller ikke af de fotokopier, der blev fremlagt af mødereferatet, at der forelå det fornødne quorum, da den anfægtede beslutning blev vedtaget af kommissærernes kollegium.

49 Ifølge Kommissionen må dette anbringende afvises, da appellanten anfægter fastlæggelsen af faktiske omstændigheder og bevisvurderingen, hvilket henhører under Rettens enekompetence.

50 Subsidiært har Kommissionen anført, at artikel 16, stk. 1, i forretningsordenen fra 1993 ikke kræver, at den af Kommissionen vedtagne retsakt skal udgøre en del af mødereferatet, men at den skal »vedlægges [...] som fast tilknyttet bilag« til dette.

51 Efter Kommissionens opfattelse kan der heller ikke foretages realitetsbehandling af argumentet om, at det ikke ved hjælp af fotokopierne af mødereferatet kunne fastslås, om der forelå det fornødne quorum. Retten fastslog, at dette var tilfældet, efter at den i den appellerede doms præmis 111-124 havde foretaget en nærmere undersøgelse af de beviser, den havde anmodet om med henblik på at bedømme appellantens klagepunkter vedrørende dette punkt.

Domstolens bemærkninger

52 Det fremgår, at med henblik på at fastslå, om den anfægtede beslutning var blevet forskriftsmæssigt bekræftet, foretog Retten i den appellerede doms præmis 138-142 en række vurderinger af faktiske omstændigheder og beviser, hvilket ikke er undergivet Domstolens prøvelse under en appelsag.

53 I den appellerede doms præmis 139 lagde Retten således til grund, at dokumenterne K(94)321/2 og K(94)321/3 var vedlagt mødereferatet. I dommens præmis 140 fandt Retten, at der ikke var påvist nogen indholdsmæssig forskel mellem den version af beslutningen, der var blevet meddelt, og den version, der var vedlagt mødereferatet. I dommens præmis 141 bemærkede Retten, at dokumenterne K(94)321/2 og K(94)321/3 måtte anses for bekræftet ved Kommissionens formands og generalsekretærs underskrifter på den første side af referatet. I dommens præmis 142 fastslog Retten, at bekræftelsen af genpartens overensstemmelse fra Kommissionens faste generalsekretær udgjorde et tilstrækkeligt bevis for, at den originale version af mødereferatet var forsynet med de originale underskrifter fra Kommissionens formand og generalsekretær.

54 For så vidt angår henvisningen i den appellerede doms præmis 141 til den gyldighedsformodning, der knytter sig til Fællesskabets retsakter (jf. navnlig dom af 15.6.1994, sag C-137/92 P, Kommissionen mod BASF m.fl., Sml. I, s. 2555, præmis 48), skal det blot konstateres, at Retten ikke har draget nogen faktiske

eller retlige konsekvenser heraf, men udelukkende henholdt sig til sine egne vurderinger af de faktiske omstændigheder og af beviserne som grundlag for dens konklusion om, at den anfægtede beslutning var blevet forskriftsmæssigt bekræftet.

55 For så vidt som det tredje anbringende er rettet mod denne udtalelse, er det følgelig irrelevant og derfor uden grundlag.

56 Det tredje anbringende må følgelig dels afvises, dels anses for ugrundet.

Det fjerde anbringende

57 Med det fjerde anbringende gøres det gældende, at appellantens ret til kontradiktion er tilsidesat.

58 Anbringendet vedrører den appellerede doms præmis 88, der lyder:

»Det er rigtigt, at de tjenestemænd i GD IV [Kommissionens Generaldirektorat for »Konkurrence«, herefter »GD IV«], som behandlede »stålbjælkesagerne«, efter det oplyste ikke havde direkte drøftelser med de tjenestemænd i GD III, som havde været til stede på møderne med producenterne, og at de heller ikke havde anmodet om at kunne gennemlæse referaterne fra disse møder og de andre interne notitser, som findes i GD III's arkiver, og som er blevet fremlagt på Rettens anmodning.

Retten finder imidlertid, at en tjenestegren i Kommissionen ikke kan lastes for at have tiltro til præcise og detaljerede forklaringer — uden at søge dem bekræftet ved andre midler — som på dens anmodning er afgivet af en anden tjenestegren, som den ikke i øvrigt har til opgave at kontrollere.«

59 Ifølge appellanten afslog Retten at anerkende, at den mangelfulde undersøgelse af sagen, som Kommissionen foretog vedrørende dens egne tjenestegrenes adfærd, udgjorde en tilsidesættelse af retten til kontradiktion. Herved henholdt Retten sig i den appellerede doms præmis 88 i det væsentlige til den betragtning, at GD IV med rette fæstede lid til de skriftlige forklaringer fra GD III uden selv at kontrollere dem, hvorved Retten begik en retlig fejl.

60 Kommissionen bestrider, at dette anbringende kan realitetsbehandles, og gør herved gældende, at Rettens udtalelse i den appellerede doms præmis 88 om, at de af GD III afgivne forklaringer for det første var præcise og detaljerede, og at GD IV for det andet ikke havde nogen anledning til selv at kontrollere dem, er en faktisk konstatering, der ikke kan efterprøves af Domstolen.

Domstolens bemærkninger

61 Det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 76 og 77 mindede om, at det følger af principperne om god forvaltning og om parternes ligestilling, at Kommissionen er forpligtet til at foretage en seriøs behandling af en konkurrencesag, der er rejst over for virksomheder, med henblik på at fastslå, i hvilket omfang anbringender, som utvivlsomt har betydning for de berørte virksomheders forsvar, og som vedrører dens egne tjenestegrenes adfærd, må anses for begrundede.

62 Retten undersøgte de relevante dokumenter i sagen i den appellerede doms præmis 78-86. I dommens præmis 87 fastslog den, at det i det hele fremgik af disse dokumenter, at Kommissionen havde taget behørigt hensyn til de bemærkninger, som virksomhederne fremsatte under høringen, og til de dokumenter, de fremlagde, hvorved Retten gjorde opmærksom på, at dokumenterne var blevet oversendt til GD III med henblik på kommentarer og forklaringer, og at sidstnævnte generaldirektorat to gange var blevet anmodet om at udtale sig om sin påståede »medvirken« i de omhandlede former for praksis.

63 Det må konstateres, at Retten i den appellerede doms præmis 78-87 foretog vurderinger af faktiske omstændigheder og beviser.

64 Den af appellanten anfægtede konkrete bemærkning i den appellerede doms præmis 88, hvorefter det ikke påhviler en tjenestegren i Kommissionen ved hjælp af andre midler at kontrollere præcise og detaljerede forklaringer, der er afgivet af en anden tjenestegren, rejser ikke tvivl om Rettens vurdering, hvorefter der var gennemført en seriøs undersøgelse.

65 Det fjerde anbringende må følgelig forkastes.

Det femte anbringende

66 Med det femte anbringende gøres det gældende, at EKSF-traktatens artikel 15 er tilsidesat, fordi Retten ikke påtalte den anfægtede beslutnings mangelfulde begrundelse for så vidt angår bødeberegningen.

67 Dette anbringende vedrører navnlig den appellerede doms præmis 666, der lyder:

»Det skal imidlertid bemærkes, at sådanne taloplysninger, som er givet efter anmodning fra en part eller fra Retten i medfør af procesreglementets artikel 64 og 65, ikke er en supplerende og efterfølgende begrundelse for [den anfægtede beslutning], men det talmæssige udtryk for de i beslutningen angivne kriterier, såfremt disse selv kan kvantificeres.«

68 Ifølge appellanten har Retten tilsidesat EKSF-traktatens artikel 15 med sin antagelse om, at Kommissionen havde givet en tilstrækkelig begrundelse for bødebeløbet, selv om den anfægtede beslutning ikke indeholdt de matematiske formler, der ifølge Rettens konstateringer var blevet anvendt ved beregningen af dette beløb.

69 Ifølge Kommissionen er dette anbringende uden grundlag. Selv om det var ønskeligt, at de matematiske formler, der var anvendt ved beregningen af bødebeløbet, blev gengivet i den anfægtede beslutning, var der dog ingen pligt hertil.

Domstolens bemærkninger

70 Det bemærkes, at EKSF-traktatens artikel 15, stk. 1, bestemmer, at »Kommissionens beslutninger, henstillinger og udtalelser skal begrundes og henvise til de udtalelser, som skal indhentes«.

71 Det fremgår af fast retspraksis, at forpligtelsen til at begrunde en individuel beslutning har til formål at gøre det muligt for Domstolen at efterprøve beslutningens lovlighed samt at give den berørte part de oplysninger, ved hjælp af hvilke det kan fastslås, om der er grundlag for beslutningen, eller om der muligvis foreligger en sådan fejl, at den kan anfægtes (dom af 7.4.1987, sag 32/86, Sisma mod Kommissionen, Sml. s. 1645, præmis 8).

72 I nærværende sag fandt Retten i den appellerede doms præmis 662 med rette, at den anfægtede beslutning i betragtning 300-312, 314 og 315 indeholdt en tilstrækkelig og relevant gengivelse af de faktorer, der var taget i betragtning ved bedømmelsen af grovheden, generelt betragtet, af de forskellige fastslåede overtrædelser.

73 I betragtning 300 til den anfægtede beslutning omtales således overtrædelsernes grovhed, og det angives, hvilke forhold der blev taget i betragtning med henblik på fastsættelsen af bøden. Herved blev der i betragtning 301 taget hensyn til den økonomiske situation inden for stålindustrien, i betragtning 302-304 til overtrædelsernes økonomiske konsekvenser, i betragtning 305-307 til den omstændighed, at i det mindste visse af virksomhederne var opmærksomme på, at deres adfærd var eller kunne være i strid med EKSF-traktatens artikel 65, i betragtning 308-312 til de misforståelser, der kunne være opstået under kriseordningen, og i betragtning 316 til overtrædelsernes varighed. Den anfægtede beslutning angiver derudover i detaljer den enkelte virksomheds deltagelse i hver enkelt overtrædelse.

74 Det må fastslås, at oplysningerne i den anfægtede beslutning gjorde det muligt for den berørte virksomhed at få kendskab til begrundelserne for den trufne foranstaltning, således at den kunne gøre sine rettigheder gældende, og gjorde det muligt for Fællesskabets retsinstanser at efterprøve den nævnte beslutnings lovlighed. Følgelig har Retten ikke overtrådt EKSF-traktatens artikel 15 ved at anse beslutningen for tilstrækkeligt begrundet for så vidt angår fastsættelsen af bødernes størrelse.

75 Med hensyn til angivelsen af taloplysninger vedrørende fremgangsmåden for bødeberegningen skal der mindes om, at sådanne oplysninger, uanset hvor nyttige og ønskelige de er, ikke er uundværlige, for at begrundelsespligten er overholdt i forbindelse med en beslutning, idet Kommissionen under alle omstændigheder ikke kan undlade at udøve sit skøn ved udelukkende og mekanisk at anvende matematiske formler (dom af 16.11.2000, sag C-291/98 P, Sarrió mod Kommissionen, Sml. I, s. 9991, præmis 75-77, og dommen i sagen Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen, præmis 464).

76 Det femte anbringende er følgelig ugrundet.

Det sjette anbringende

77 Med det sjette anbringende gøres det gældende, at EKSF-traktatens artikel 65 er tilsidesat, idet Retten har fejlfortolket begrebet den normale konkurrence.

78 Ifølge appellanten har Retten begået en retlig fejl, idet den afviste at tage i betragtning, at der ved fortolkningen af EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, skal tages hensyn til regelsammenhængen mellem denne bestemmelse og andre bestemmelser i denne traktat, således artikel 60 og 46-48. Eftersom Retten var vidende om, at GD III selv havde været af den opfattelse, at en vis informationsudveksling mellem virksomhederne i jern- og stålindustrien havde været nødvendig for at gøre det muligt for Kommissionen at opfylde de opgaver, som den pålægges ved denne traktat, burde Retten have lagt til grund, at den normale konkurrence, der beskyttes i den nævnte artikel 65, stk. 1, ikke kan være den samme som den konkurrence, som EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF), har til formål at beskytte.

79 Retten fastslog, at en drøftelse mellem virksomhederne af deres prisprognoser, hvilket GD III havde anset for lovligt, kunne have ført til prisforhøjelser af samme størrelsesorden som dem, der på tidspunktet for de faktiske omstændigheder blev konstateret på markedet. Retten havde nedsat bøden med 15% for at tage højde for denne omstændighed. Imidlertid begik Retten en retlig fejl, da den antog, at det ikke var nødvendigt at fastslå, i hvilket omfang virksomhederne uden at overtræde EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, kunne udveksle individuelle oplysninger med henblik på forberedelsen af konsultationsmøderne med Kommissionen. Den omstændighed, at GD III tilskyndede virksomhederne inden for sektoren til at udvise en vis transparens, skulle være taget i betragtning ved fortolkningen af begrebet den normale konkurrence og ikke først i forbindelse med vurderingen af den påtalte overtrædelses virkninger.

80 Kommissionen anser anbringendet for ganske ubegrundet. Den bemærker indledningsvis, at den ikke kan anvende EKSF-traktatens begreb om den normale konkurrence efter forgodtbefindende. GD III's adfærd, der muligvis skabte en vis usikkerhed vedrørende rækkevidden af dette begreb, har på ingen måde kunnet ændre begrebets indhold. Det var derfor med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 268-289 vurderede det nævnte begreb alene på grundlag af EKSF-traktaten og herved tog skyldigt hensyn til dennes artikel 60 og 46-48.

81 Kommissionen har i øvrigt anført, at der er en stor forskel mellem på den ene side den informationsudveksling, som GD III anerkendte som nødvendig, og på den anden side den regelmæssige meddelelse af aktuelle, opdelte og individuelle tal vedrørende ordrerne og leverancerne, der foregik inden for Eurofer-udvalget, der gik under navnet »Stålbjælkeudvalget« (herefter »Stålbjælkeudvalget«), samt inden for Walzstahl-Vereinigung, en sammenslutning af fabrikanter af valsede produkter, og Retten betegnede i den appellerede doms præmis 382-403 meddelelsen af disse oplysninger som en overtrædelse af konkurrencereglerne.

Domstolens bemærkninger

82 Det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 268-275 undersøgte den sammenhæng, som EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, indgår i. I dommens præmis 276-285 undersøgte den også, hvorvidt traktatens artikel 60 var relevant for bedømmelsen efter den nævnte artikel 65, stk. 1, af den adfærd, der var lagt appellanten til last. I dommens præmis 286 behandlede den EKSF-traktatens artikel 46-48 og konkluderede derefter i den følgende præmis, at ingen af de i nærværende præmis nævnte bestemmelser tillader virksomhederne at tilsidesætte forbuddet i den nævnte artikel 65, stk. 1, ved at indgå aftaler eller gennemføre samordnet praksis vedrørende prisfastsættelse af den art, der er tale om i nærværende sag.

83 De af Retten i så henseende anførte betragtninger findes i det hele at kunne tiltrædes.

84 For så vidt som dette led i anbringendet skal forstås således, at det sigter til GD III's deltagelse i de overtrædelser, der foreholdes appellanten, må det imidlertid fremhæves, at denne ikke har fremført noget argument over for Rettens opfattelse i den appellerede doms præmis 548-615. I disse præmisser påviste Retten, at de berørte virksomheder i forhold til Kommissionen havde holdt det skjult, at de førte drøftelser, der var i strid med konkurrencen, og hvad der var indholdet af drøftelserne og af de aftaler, som de indgik. Retten bemærkede i dommens præmis 613, at bestemmelserne i traktatens artikel 65, stk. 4, under alle omstændigheder har et objektivt indhold og er bindende såvel for virksomhederne som for Kommissionen, som ikke kan fritage virksomhederne for bestemmelserne.

85 Det følger af det anførte, at det sjette anbringende er ugrundet.

Det syvende anbringende

86 Med det syvende anbringende gøres det gældende, at EKSF-traktatens artikel 65 er tilsidesat for så vidt angår bedømmelsen af informationsudvekslingen.

87 Anbringendet vedrører navnlig den appellerede doms præmis 373 og 690-693, som har følgende indhold:

»373 I sit svar af 19. januar 1998 på et skriftligt spørgsmål fra Retten har Kommissionen imidlertid gjort gældende, at de omtvistede informationssystemer ikke udgjorde en selvstændig overtrædelse af traktatens artikel 65, stk. 1, men en del af mere omfattende overtrædelser, der navnlig bestod i aftaler om prisfastsættelse og om opdeling af markeder. De udgjorde således en overtrædelse af traktatens artikel 65, stk. 1, i det omfang de gjorde det lettere at begå disse andre overtrædelser. På retsmødet, hvor Kommissionen ganske vist gav udtryk for visse tvivl med hensyn til, om Domstolens og Rettens afgørelser i de såkaldte »traktor-sager« (Domstolens dom af 28.5.1998, sag C-7/95 P, Deere mod Kommissionen, Sml. I, s. 3111, præmis 88-90, og Rettens dom [af 27.10.1994, sag T-35/92], Deere mod Kommissionen, [Sml. II, s. 957], præmis 51) direkte kan overføres på EKSF-traktaten, understregede den, at der i nærværende sag ikke alene er tale om en udveksling af oplysninger, men også om, at disse oplysninger er anvendt til skjult samordning, således som det navnlig fremgår af [den anfægtede beslutnings] betragtning 49-60.

[...]

690 Retten finder, at GD III ved den holdning, det således indtog i forbindelse med overvågningsordningen mellem midten af 1988 og slutningen af 1990, gav anledning til en vis usikkerhed med hensyn til rækkevidden af begrebet »den normale konkurrence« i EKSF-traktatens forstand. Selv om det ikke for så vidt angår nærværende dom er nødvendigt at tage stilling til spørgsmålet om, i hvilket omfang virksomhederne kunne udveksle individuelle oplysninger med henblik på at forberede konsultationsmøderne med Kommissionen uden dermed at overtræde traktatens artikel 65, stk. 1, da dette ikke var formålet med møderne i [Stålbjælkeudvalget], kan virkningerne af de i sagen begåede overtrædelser dog ikke bestemmes blot ved at sammenligne situationen som følge af de konkurrencebegrænsende aftaler med den situation, der ville have foreligget, hvis der ikke havde været nogen form for kontakt mellem virksomhederne. Det er i nærværende sag mere relevant at sammenligne situationen som følge af de konkurrencebegrænsende aftaler på den ene side og på den anden side den situation, som GD III havde lagt op til og accepteret, og hvor virksomhederne forventedes at holde møder og føre almindelige drøftelser, navnlig vedrørende deres skøn over de fremtidige priser.

691 Det kan i den forbindelse ikke udelukkes, at selv om der ikke havde foreligget aftaler af en art som dem, der blev indgået i nærværende sag inden for [Stålbjælkeudvalget], kan en udveksling af synspunkter mellem virksomhederne om deres »prisskøn« af en art som dem, der blev anset for lovlige af GD III, have gjort det lettere for de berørte virksomheder at gennemføre en samordnet adfærd på markedet. Selv om det antages, at virksomhederne blot foretog en almindelig, uforpligtende udveksling af synspunkter med hensyn til deres prisforventninger, med det ene formål at forberede konsultationsmøderne med Kommissionen, og selv om de over for denne afslørede det nøjagtige indhold af deres forberedende møder, er det således ikke udelukket, at sådanne kontakter mellem virksomheder — som GD III accepterede — kan have styrket en vis parallelitet i adfærden på markedet, navnlig hvad angår de prisstigninger, som i det mindste delvis blev fremkaldt af den gunstige økonomiske konjunktur i 1989.

692 Retten finder følgelig, at Kommissionen i [den anfægtede beslutnings] betragtning 303 har overvurderet de økonomiske virkninger af de aftaler

om fastsættelse af priser, som er konstateret i nærværende sag, i forhold til den konkurrence, der ville have været uden sådanne overtrædelser, når henses til den gunstige økonomiske konjunktur og til virksomhedernes vide adgang til at føre almindelige drøftelser vedrørende prisprognoser, indbyrdes og med GD III, som led i møder, der med regelmæssige mellemrum blev afholdt af sidstnævnte.

693 Under hensyn til disse betragtninger finder Retten som led i udøvelsen af dens fulde prøvelsesret, at bøden, som sagsøgeren er pålagt for de forskellige aftaler og former for samordnet praksis vedrørende fastsættelse af priser, skal nedsættes med 15%. Derimod er der ikke anledning til at foretage den samme nedsættelse for så vidt angår aftalerne om opdeling af markeder og heller ikke for så vidt angår udvekslingerne af oplysninger om ordrerne og leverancerne, med hensyn til hvilke de samme betragtninger ikke finder anvendelse.«

88 Appellanten gør gældende, at Retten har tilsidesat EKSF-traktatens artikel 65 med sin antagelse om, at den påtalte informationsudveksling i sig selv udgjorde en konkurrencebegrænsende praksis i denne bestemmelses forstand. Kommissionen har i øvrigt selv anerkendt, at der ikke var tale om en selvstændig overtrædelse, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 373. Eftersom Retten i dommens præmis 691 og 692 havde fastslået, at Kommissionen havde overdrevet virkningerne af de oplysninger, der blev udvekslet om priserne, for fastsættelsen af disse priser, burde den have ophævet — eller i hvert fald væsentligt have nedsat — den bøde, der med et beløb på 2,58 mio. ECU blev pålagt på grund af udvekslingen af oplysninger om ordrerne og leverancerne. Da den ikke gjorde dette, tilsidesatte Retten endvidere princippet om non bis in idem.

89 Kommissionen gør gældende, at anbringendet må afvises, for så vidt som det vedrører Kommissionens erklæringer, der er sammenfattet i den appellerede doms præmis 373. Under det søgsmål, som appellanten havde indbragt for den, havde Retten den rolle at efterprøve den anfægtede beslutning og var ikke bundet af Kommissionens erklæringer under sagens behandling.

90 Anbringendet er heller ikke begrundet for så vidt angår virkningerne af informationsudvekslingen. Ifølge Kommissionen omfatter den appellerede doms præmis 691 og 692 ikke udvekslingen af aktuelle, opdelte og individuelle tal om ordrer og leverancer, for hvilket den anfægtede bøde blev pålagt, men en simpel drøftelse af generel og uforbindende art vedrørende de priser, som virksomhederne forventede, dvs. af samme art som dem, GD III anså for lovlige. Den omstændighed, at de økonomiske virkninger af aftalerne om prisfastsættelse ville have været mindre, hvis virksomhederne havde begrænset sig til en sådan drøftelse, har ingen forbindelse med fastsættelsen og beregningen af den pålagte bøde for appellantens deltagelse i udvekslingen af fortrolige oplysninger inden for Stålbjælkeudvalget og Walzstahl-Vereinigung.

91 Kommissionen finder endvidere, at anbringendet, der støttes på princippet om non bis in idem, er et nyt anbringende, og at det af samme grund må afvises. Den har subsidiært anført, at anbringendet ikke er begrundet, eftersom informationsudvekslingen udgjorde en selvstændig overtrædelse, og der følgelig efter Kommissionens opfattelse kunne pålægges en særskilt bøde.

92 Appellanten har i replikken anført, at klagepunktet vedrørende tilsidesættelsen af princippet om non bis in idem først kunne fremføres under appellen. Det var nemlig udelukkende som følge af et skriftligt spørgsmål fra Retten, at Kommissionen gik bort fra den opfattelse, at informationsudvekslingen udgjorde en selvstændig overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 65.

93 Efter appellantens opfattelse gik Retten endvidere i sin afgørelse ud over påstandene og tilsidesatte dermed procesreglerne, idet den tog stilling til spørgsmålet, om informationsudvekslingen udgjorde en selvstændig overtrædelse, selv om dette spørgsmål ikke var blevet forelagt Retten til prøvelse.

94 Vedrørende det forhold, at Retten ved bedømmelsen af bøden tog hensyn til virkningerne af udvekslingen af oplysninger om ordrer og leverancer, gør appellanten gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 691 bemærkede, at det ikke var udelukket, at selv en lovlig udveksling af oplysninger om priserne kunne have fremkaldt parallelle prisstigninger. Hermed blev ikke alene konsekvenserne af aftalerne om fastsættelse af priserne overdrevet, men også konsekvenserne af informationsudvekslingen. Følgelig burde også bøden vedrørende informationsudvekslingen have været nedsat.

95 Kommissionen har i duplikken gjort gældende, at idet appellanten anfægtede den anfægtede beslutning i sin helhed, var spørgsmålet om informationsudvekslingen også forelagt Retten, og denne traf ikke afgørelse ud over påstandene ved at tage stilling til dette spørgsmål.

Domstolens bemærkninger

96 Det skal først undersøges, om Retten gik ud over påstandene i sin afgørelse, da den undersøgte, om informationsudvekslingen i den anfægtede beslutning var blevet betragtet som en selvstændig overtrædelse, og derefter, om den begik en retlig fejl ved at betegne denne udveksling som en selvstændig overtrædelse, og endelig, om den med føje ikke tog hensyn til virkningerne af denne udveksling ved bedømmelsen af bøden.

97 Som anført af Retten i den appellerede doms præmis 363, gjorde appellanten for Retten gældende, at virksomheden ikke havde overtrådt EKSF-traktatens artikel 65 ved at deltage i de informationsudvekslingsordninger, der blev anvendt inden for Stålbjælkeudvalget.

98 Det var i forbindelse med undersøgelsen af spørgsmålet om disse ordningers konkurrencebegrænsende karakter, og følgelig uden at træffe afgørelse ud over påstandene, at Retten undersøgte, om den anfægtede beslutning betragtede informationsudvekslingen som en selvstændig overtrædelse.

99 Ved denne undersøgelse ønskede Retten at kunne bedømme, om den bøde, som Kommissionen havde pålagt appellanten, var rimelig under hensyn til de forskellige overtrædelser, der var lagt virksomheden til last. Det følger heraf, at med anbringendet om, at Retten har tilsidesat princippet om non bis in idem for så vidt angår deltagelsen i informationsudvekslingen, kritiserer appellanten blot den appellerede dom og udvider ikke rækkevidden af de i sagen omtvistede realitetsspørgsmål under appellen. Denne del af anbringendet kan derfor realitetsbehandles.

100 Med henblik på at fastslå, hvorvidt den informationsudvekslingsordning, som appellanten deltog i, havde til følge at begrænse konkurrencen, undersøgte Retten en række omstændigheder. Den konstaterede således i den appellerede dom, at de udsendte oplysninger var detaljerede (præmis 383), at de var ajourførte og hyppige (præmis 384), at disse oplysninger kun blev videregivet til et vist antal producenter, og ikke til forbrugere og andre konkurrenter (præmis 387), at de pågældende produkter var ensartede (præmis 388), at markedets struktur var oligopolistisk (præmis 389), og at disse oplysninger gav anledning til diskussioner og kritik (præmis 391).

101 Den fandt på dette grundlag i den appellerede doms præmis 392, at de oplysninger, der blev modtaget som led i de omtvistede ordninger, var i stand til at påvirke virksomhedernes adfærd mærkbart.

102 Det skal i den forbindelse bemærkes, at de foretagne konstateringer i den appellerede doms præmis 383-391 og konklusionen, der drages i dommens præmis 392, er faktiske vurderinger, der ikke kan prøves af Domstolen under en appelsag.

103 Når henses til disse faktiske vurderinger, begik Retten ingen retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 396 og 397 konkluderede, at de omtvistede informationsudvekslingsordninger havde til formål at hindre, begrænse eller fordreje den normale konkurrence i EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1's forstand, idet de gjorde det muligt for de deltagende producenter at erstatte de normale konkurrencerisici med et praktisk indbyrdes samarbejde.

104 Idet Retten havde anerkendt, at dette var en særskilt overtrædelse, var det med rette og uden at tilsidesætte princippet om non bis in idem, at den fastslog, at overtrædelsen kunne tages i betragtning med henblik på bøden.

105 Appellanten har endvidere kritiseret Retten for i forbindelse med informationsudvekslingen ikke at have taget hensyn til, at der var identitet mellem de økonomiske virkninger af overtrædelsen og virkningerne af en adfærd, som Kommissionen havde taget højde for og accepteret, således som Retten gjorde det med hensyn til prisfastsættelsesaftalerne. I den appellerede doms præmis 691 fandt Retten således, at det med henblik på at vurdere virkningerne af en aftale om fastsættelse af priserne kan være økonomisk begrundet at tage hensyn til virksomheders udveksling af synspunkter vedrørende prisprognoserne — hvilket GD III anså for lovligt — såfremt en sådan udveksling af synspunkter kunne føre til parallelitet i adfærden, der har den samme økonomiske virkning som en sådan aftale, men som ikke udgør en konkurrencebegrænsende form for praksis i strid med EKSF-traktaten.

106 Det skal imidlertid bemærkes, at appellanten ikke godtgør, at der forelå en informationsudveksling, som Kommissionen anså for lovlig, og heller ikke, at en sådan udveksling kunne have fremkaldt en parallelitet i adfærden med den samme økonomiske virkning som de påtalte informationsudvekslingsordninger.

107 Som det fremgår af den appellerede doms præmis 603, vedrørte den eneste udveksling af oplysninger om ordrer og leverancer, som Kommissionen var bekendt med, hurtigt udarbejdede statistikker, »som var aggregerede for så vidt

angik virksomhederne, [...] opdelt på det enkelte produkt og det enkelte nationale eksportmarked, således at ingen virksomhed kunne beregne konkurrenternes markedsandel«.

108 Når Retten i den appellerede doms præmis 397 fandt, at de omtvistede informationsudvekslingsordninger ikke var dækket af det, som Kommissionen anerkendte som lovligt med hensyn til udveksling af oplysninger, er grunden netop den, at ordningerne havde en anden økonomisk virkning end ordningen for udveksling af oplysninger såsom de hurtigt udarbejdede statistikker, idet »de omtvistede systemer klart påvirkede deltagernes handlefrihed« (dommens præmis 390), hvilket nødvendigvis udelukker enhver mulighed for parallelitet mellem selvstændige individuelle beslutninger.

109 Det syvende anbringende er følgelig ugrundet.

110 Det følger i det hele af det ovenfor anførte, at appellen skal forkastes.

Sagens omkostninger

111 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af procesreglementets artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og denne i det hele har tabt sagen, bør den pålægges at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Salzgitter AG betaler sagens omkostninger.**

Wathelet Edward La Pergola

Jann von Bahr

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. oktober 2003.

R. Grass M. Wathelet

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling